The Asian Classics Institute

Diamond Mountain University

In-Depth Course 1
Teachings of the Future Buddha:
The Uttara Tantra of Maitreya

Reading, Class Ten: The Twelve Deeds of the Buddha

**NOTE: THIS IS ONLY A ROUGH PART OF THE READING,
TO USE FOR TUCSON UTTARA TANTRA CLASS, FINAL DAY**

The Whole Story

The teachings on vowed morality (vinaya) are an excellent source for the actual story of how the twelve deeds progress. (Although please remember many followers of the greater way interpret these events in a way which is quite different from that found in the lower schools.) One of the best Tibetan sources for the entire story is the following account from The String of Pearls, a Necklace for Master Scholars (ACIP electronic text S6848). This is a summary of the entire vinaya by the great textbook writer of Sera Jey Monastery, Sera Jetsun Chukyi Gyeltsen (1469-1546).

གསུམ་པ་མཐར་སངས་རྒྱས་ནས་ཆོས་གསུངས་ཚུལ་ལ། སངས་རྒྱས་ཚུལ་གྱི་རྣམ་བཞག་སྤྱིར་བསྟན་པ་དང་། མཛད་པ་བཅུ་གཉིས་བྱེ་བྲག་ཏུ་བཤད་པ་གཉིས།

Here is our third point from above, which is how—once he became enlightened—Lord Buddha taught the Dharma. We proceed in two steps: a general presentation, and then a more detailed explanation of each of the twelve deeds.

དང་པོ་ནི། ཐེག་པ་ཆུང་ངུ་ལྟར་ན། ཛ་མཁན་གྱི་ཁྲིའུ་སྣང་བྱེད་ནས་

རྒྱལ་པོ་དོན་གྲུབ་ཀྱི་བར་རྣམས་ནི་ཚོགས་ལམ་པ་ཁོ་ན་ཡིན་ཏེ།

Here is the first. According to the lesser vehicle, the entire period from the birth as Give of Light, the son of the potter, up to the birth as the king Siddhartha was all only the path of accumulation

རྒྱལ་པོ་གཞོན་ནུ་དོན་འགྲུབ་ཀྱིས་རྡོ་རྗེ་གདན་དུ་བསམ་གཏན་བཞི་པའི་རབ་མཐའ་ལ་
བརྟེན་ནས་སྦྱོར་ལམ་དྲོད་ནས་ཟད་མི་སྐྱེ་ཤེས་ཀྱི་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་བར་སྟན་ཐོག་གཅིག་ལ་
མངོན་དུ་བྱས་ཏེ་གསར་དུ་སངས་རྒྱས་པ་ཡིན་པའི་ཕྱིར། རྟགས་བསྒྲུབས་ཟིན།

And this is true because then the prince Siddhartha goes to the Seat of the Diamond and—from the platform of the final stage of the fourth meditation level—goes all the way from the "heat" stage of the path of preparation up to the "knowledge that negativities can never again arise"; that is, enlightenment. All this he attains in a single sitting, and then reaches Buddhahood for the first time. The truth of this reasoning has already been established.

ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ལྟར་ན། སྔར་བཤད་པ་ལྟར་རྒྱལ་བ་དབང་པོའི་ཏོག་གི་སྤྲུལ་པ་བྲམ་
ཟེའི་ཁྱེའུ་བླ་མའི་ཚུལ་བཟུང་ནས་འོད་སྲུང་ལ་བསྙེན་བཀུར་བྱས་ནས་དམ་པ་ཏོག
དཀར་དུ་སྐྱེ་བ་བཞེས་པ་ཡིན་ནོ།།

According though to the teachings of the greater way, it happens as we've already described it. That is, Buddha is already the enlightened Victor named Top of Power; he sends forth an emanation known as High One, Son of the Brahmin, and pays homage to the Buddha called Light Protector. He then deigns to take birth as High White-Top.

* * * * * * *

A little digression: here is the very interesting part "we've already described," from the same text:

གསུམ་པ་ལ་རྒྱལ་པོ་དགྲ་ཐུབ་ཀྱི་སྣང་བའི་ཕོ་བྲང་གྲོང་ཁྱེར་པདྨོ་ཅན་དུ་གཞོན་ནུ་ཆོས་
ཀྱི་སྦྱིན་ཞེས་བྱ་བར་གྱུར་ཏེ།

Here is our third section from above. The Buddha once took a birth as the youth named Cloud of the Dharma, in the Shining Palace of King Foe Slayer, located in the City of Lotuses.

སངས་རྒྱས་མར་མེ་མཛད་ལ་བསྙེན་བཀུར་ཞིང་སྨོན་ལམ་བཏབ་པ་ནས། འདྲེན་པ་རྣམ་པར་གཟིགས་ལ་ཐུག་གི་བར་སངས་རྒྱས་བདུན་ཁྲི་བདུན་སྟོང་ལ་སྙེད་པ་དང་བཀུར་སྟིའི་སྒོ་ནས་ཚོགས་གཉིས་རྒྱ་ཆེན་པོ་བསགས་ཏེ། སངས་རྒྱས་དབང་པོའི་ཏོག་ཏུ་མངོན་པར་རྫོགས་པར་སངས་རྒྱས་པར་མཛད་པ་ཡིན་ནོ།།

He paid homage to the Buddha named Light Maker, and made prayers. From this time up to the time of the Buddha known as The All-Seeing Guide, he made offerings to and paid honor to 77,000 Buddhas—thus amassing the two collections in an extraordinary way. And then he was able to attain total enlightenment as the Buddha named Top of Power.

དེ་ནས་ཚེ་ལོ་སུམ་ཁྲི་པའི་དུས་སུ། རྒྱལ་པོའི་ཕོ་བྲང་གཉེན་ལྡན་དུ་སངས་རྒྱས་འོད་སྲུང་བྱོན་པའི་ཚེ། སྟོན་པ་འདི་བྲམ་ཟེའི་ཁྱེའུ་བླ་མར་སྤྲུལ་ཏེ། སྙེད་པ་དང་བཀུར་སྟིའི་སྒོ་ནས་མཆོད་པར་མཛད་དོ།།

Then, after a period of 30,000 years, the Buddha named Light Protector came to the world to the royal palace called Friendship. At this time our own Teacher emanated as High One, Son of the Brahmin; he made offerings to this Buddha of both gifts and honor.

དེའི་སྐུ་ཚེ་ཕྱི་མ་ལ་དགའ་ལྡན་དུ་དམ་པ་ཏོག་དཀར་དུ་སྐྱེ་བའི་ཚུལ་བཞེས་ནས་གདུལ་བྱ་རྣམས་དམ་པའི་ཆོས་ཀྱིས་ཚིམ་པར་མཛད་དོ།།

In his very last life then he pretended to take birth in the Heaven of Bliss, as High White-Top. Here he filled the hearts of his disciples with the holy Dharma.

* * * * * * *

We return here to our original place in the text:

གཉིས་པ་ལ་བཅུ་གཉིས་ཡོད་པའི། དང་པོ་དགའ་ལྡན་གྱི་གནས་ནས་འཕོ་བའི་མཛད་པ་ལ། སངས་རྒྱས་ཀྱིས་བསྐུལ་ནས་གཟིགས་པ་མཛད་པའི་ཚུལ། ལྷའི་ཚོགས་ཀྱིས་བསོལ་བཏབ་ནས་ལན་གསུངས་ཚུལ་ལོ།།

The second part from above, the more detailed explanation, has twelve parts. The first is the deed of the Buddha where he moved to our world from the Heaven of Bliss. Our presentation here will have two parts: how the Buddha, exhorted to do so by the other Buddhas, looked upon our world; and how he was beseeched by an assembly of divine beings and then responded to them.

དང་པོ་ནི། དམ་པ་ཏོག་དཀར་པོ་དགའ་ལྡན་གྱི་ལྷའི་ཚོགས་ལ་ཆོས་སྟོན་པར་བཞུགས་པའི་ཚེ། ཕྱོགས་བཅུའི་སངས་རྒྱས་ཀྱི་བྱིན་རླབས་ཀྱིས་ལྷའི་སིལ་སྙན་གྱི་སྒྲ་ལས།

Here is the first. The being named High White-Top was sitting, teaching the Dharma to the assembly of gods in the Heaven of Bliss. And then, through the blessings of the Buddhas of the ten directions, there was the sound of the cymbals of the deities, and it spoke to our Teacher these words:

བསོད་ནམས་རྒྱ་ཆེའི་ཚོགས་མང་འདྲན་ཏོགས་ཀྱིས། །བློ་གྲོས་མཐའ་ཡས་ཤེས་རབ་འོད་མཛད་པ། །མཚུངས་མེད་སྟོབས་མངའ་རྒྱུ་རྩལ་རྒྱ་ཆེ་བ། །མར་མེ་མཛད་ཀྱི་ལུང་བསྟན་དགོངས་པར་མཛོད།།

We call upon you to heed us, you who have been able
To accumulate great masses of merit, and thus with knowledge
Shine forth with lightrays of infinite intellect and wisdom;
You who possess power with no equal, and myriad skills;
You, the one who was foretold by the Buddha, Light-Maker.

ཅེས་བསྐུལ་བ་ལ་བརྟེན་ནས་གཟིགས་པ་རྣམ་པ་ལྔ་ལ་གཟིགས་ནས་དགའ་ལྡན་ནས་འཕོ་བར་དགོངས་སོ།།

Urged to do so by these words, the Teacher looked upon our world, in the five different ways—and then he moved to our realm from the Heaven of Bliss.

གཟིགས་པ་ལྔ་ནི། ཡུལ་ལ་གཟིགས་པ་འཛམ་བུའི་གླིང་གི་དབུས་སེར་སྐྱའི་གྲོང་ཁྱེར།

Here are the five ways in which he looked upon the world. First he looked upon the lands—upon the city of Kapila, in the center of the Dzambu continent.

རིགས་ལ་གཟིགས་པ་རྒྱལ་རིགས།

He looked upon the classes of people—upon the class of royalty.

རུས་སམ་རྒྱུད་ལ་གཟིགས་པ་བུ་རམ་ཤིང་པ་ཤའ་ཀྱའི་གདུང་རྒྱུད།

He looked upon the clans, or peoples—upon the Ishvaku, the people called the Shakya.

ཡུམ་ལ་གཟིགས་པ་གཡོ་སྒྱུ་མཐའ་དག་དང་བྲལ་བ་སྒྱུ་མ་ལྷ་མཛེས།

He looked upon the mothers—upon the Maya Sudirsha (“Beautiful Goddess of Illusion), a being who was in fact completely free of any deception or illusion.

དུས་ལ་གཟིགས་པ་སྙིགས་མ་ལྔ་བདོ་བའི་དུས་སོ།།

He looked upon the times—upon a time when the five degenerations were spreading in the world.

སྙིགས་མ་ལྔ་ནི། དུས་སྙིགས་མ་རྩོད་ལྡན། ཚེ་སྙིགས་མ་མར་འགྲིབ་ཀྱི་ཚེ་ལོ་བརྒྱ་པ། ལྟ་བ་སྙིགས་མ་ཕྱིན་ཅི་ལོག་བསྒྱུར་དཀའ་བ། ཉོན་མོངས་སྙིགས་མ་ངར་དྲག་ལ་ཡུན་རིང་བ། སེམས་ཅན་སྙིགས་མ་རྒྱུད་དང་དབང་པོ་གདུལ་དཀའ་བའོ།།

The “five degenerations,” by the way, are the following:

—the degeneration of the age, meaning a time of conflict;

—the degeneration of lifespans, meaning that period when the lifespans of humans are dropping, down to about a hundred years;

—the degeneration of world view, meaning a time when people's views are completely wrong, and very difficult to change;

—the degeneration of mental afflictions, meaning that they are now much stronger, and last longer;

—the degeneration of beings, meaning that their minds and sense powers are much more difficult to rein in

གཉིས་པ་ནི། འཛམ་བུ་གླིང་དུ་འབྱོན་པར་དགོངས་པའི་ཚེ། ལྷ་རྣམས་ཀྱིས་འཛམ་བུའི་གླིང་དུ་གཤེགས་པའི་དུས་མ་ལགས་ཏེ། ངེད་རྣམས་ལ་སྟོན་པ་མེད་པ་དང་། མུ་སྟེགས་ཀྱི་སྟོན་པ་དྲུག་གསུམ་བཅོ་བརྒྱད་ཀྱི་བསྟན་པ་དར་ཞིང་འཛམ་བུའི་གླིང་པ་རྣམས་ཀྱི་རྒྱུད་མ་རུངས་པར་བྱས་པས་དོན་མི་འགྲུབ་པའི་ཕྱིར། ཞེས་ཞུས་སོ།།

Here is the second point: how the Teacher was beseeched by an assembly of divine beings and then responded to them. Once the Buddha had decided to come into our world of Dzambu Ling, the gods said to him, "This is not a good time to pass to Dzambu Ling—if you do, we will be left without a teacher, and the teachings of the Three Groups of Six, the Eighteen Non-Buddhist Teachers, will begin to spread. This will make the minds of those living in Dzambu Ling unfit, and people will never achieve their goals.

སྟོན་པ་བཅོ་བརྒྱད་ནི། རྟོག་པ་དྲུག །རྗེས་སུ་སྒྲོག་པ་དྲུག །སྒོམས་འཇུག་པ་དྲུག་གོ །

Here by the way are the eighteen teachers mentioned. They consist of the six teachers of ideas; the six companions; and the six meditators.

དང་པོ་ནི། སྟོན་པ་རྫོགས་བྱེད། ཀུན་ཏུ་རྒྱུ་གནག་ལྷས་ཀྱི་བུ། སྐྲ་འདོད་ཀྱི་བུ་ཡང་དག་རྒྱལ་བ་ཅན། མི་ཕམ་སྐྲའི་ལ་བ་ཅན། ཀ་ཏྱེའི་བུ་ནོག་ཅན། གཅེར་བུ་པ་གཉེན་གྱི་བུ་སྟེ་དྲུག་གོ།

The first group of six is made up of: the teacher named Completer; the Son of the Gods, Running Bull; the Child of Desire, Pure Victor; Keeper of the Cloth woven of the Hair of the Undefeatable One; Cow of Katebu; and the Naked One, Child of the Friend.

།གཉིས་པ་ནི། བྲམ་ཟེ་རྒྱུས་རྒྱལ། བྲམ་ཟེ་བཟང་ལྡན། བྲམ་ཟེ་གནས་བརྟག། བྲམ་ཟེ་ཚངས་པའི་ཚེ། བྲམ་ཟེ་པདྨའི་སྙིང་པོ། །བྲམ་ཟེ་དམར་པོ་སྟེ་དྲུག་གོ ། །

The second group of six is made up by: the Brahmin Victor of Causes; the Brahmin Excellent One; the Brahmin Finder of the Place; the Brahmin Time of the Pure One; the Brahmin Heart of the Lotus; and the Red Brahmin.

གསུམ་པ་ནི། རིངས་བྱེད་ཀྱི་བུ་ལྷག་སྤྱོད། རྒྱུ་རྩལ་ཤེས་ཀྱི་བུ་རིང་འཕུར། ཀུན་ཏུ་རྒྱུ་རབ་བཟང་། བྲམ་ཟེའི་ཁྱེའུ་ཀུན་རྒྱལ། སྙིང་རྒྱས་འོད་སྲུང་རལ་པ་

ཅན། ཉང་སྲོང་ཉོན་མོངས་མེད་པ་དང་དྲུག་གོ །

The third group of six is made up by: Extreme Actions, Child of Confusion; Far Flyer, Child of the Skilled One; Pure Purity, the Runner; Victor over All, Son of the Brahmin; Rising One, Protector of Light, Matted Locks; and the master named "Free of Mental Affliction."

དེའི་ལན་ནི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔས་ལྷའི་བུ་རྣམས་ལ་ཆོས་སྣང་བའི་སྒོ་བརྒྱ་རྩ་བརྒྱད་བསྟན་ནས། མི་ཕམ་པའི་སྤྱི་བོར་རིན་པོ་ཆེའི་ཅོད་པན་བཅིངས་ནས། གྲོགས་པོ་དག་ཁྱེད་རྣམས་ལ་མི་ཕམ་པས་ཆོས་སྟོན་པར་འགྱུར་གྱི། བག་ཡོད་པར་སྤྱོད་ཅིག
།

Here then is the reply that was given: the bodhisattva then taught these divine youths the Dharma, through a hundred and eight shining doors. Then he took his jeweled crown and set it on the head of the Undefeatable One: Maiteya. And he said, "My friends, the Undefeatable One will now teach you the Dharma; treat him well.

ཁོ་བོ་ནི། འཛམ་བུའི་གླིང་དུ་གདུལ་བྱ་འདུལ་བའི་དུས་ལ་བབས་ཏེ། མུ་སྟེགས་ཀྱི་ལྟ་བ་ངན་པ་ཆར་བཅད་ནས་ཡང་དག་པའི་ལྟ་བ་ལ་ཅི་ནས་ཀྱང་འགོད་དགོས་པའི་ཕྱིར་རོ། །ཞེས་གསུངས་ནས་དགའ་ལྡན་ནས་འཕོ་བར་མཛད་དོ། །

"For me now the time has come to go and try to discipline the disciples of Dzambu Ling. This is because I must cut off the rain of wrong views being taught by the non-Buddhists, and by whatever means necessary lead people to correct view." And so he left, and moved from the Heaven of Bliss.

གཉིས་པ་ལྷུམས་སུ་ཞུགས་པའི་མཛད་པ་ནི། ས་ག་ཟླ་བའི་ཡར་ངོའི་ཆོས་བཅོ་ལྔའི་ནམ་གྱི་གུང་ལ་ཡུམ་གསོ་སྦྱོང་བླངས་པའི་རུམ་དུ། གླང་པོ་ཆེ་ཐལ་ཀར་མཆེ་བ་དྲུག་དང་ལྡན་པ་གསེར་གྱི་དྲ་བས་གདོང་གཡོགས་པའི་རྣམ་པས་ལྷུམས་སུ་ཞུགས་

པར་མཛད་དོ།།

Here secondly we'll cover the deed of entering his mother's womb. At midnight on the fifteenth day of the waxing of the moon in the month of Saga, he undertook to enter into his mother's womb, into her readied belly, in the form of a bluish elephant that had six tusks, and a network of golden rays spread over its face.

གསུམ་པ་བལྟམས་པའི་མཛད་པ་ནི། ཡུམ་གྱི་ལྟུམས་སུ་ཟླ་བ་བཅུ་རྫོགས་པར་གནས་ནས། དབོ་ཟླ་བའི་ཡར་ངོའི་ཚེས་བཅུའི་རྒྱལ་ཕུར་འཛོམས་པའི་དུས་ཁྱད་པར་ཅན་ལ་མངལ་གྱི་དྲི་མས་མ་གོས་པར་ཡུམ་གྱི་གློ་གཡས་ནས་བལྟམས་པའི་ཚེ།

Here third is the deed of taking birth. He stayed within the womb of his holy mother for a full ten months, and then on the tenth day of the waxing of the moon in the month of Wo—on the very special day of the convening of Gyalpur was born from the right side of his mother's chest, without being sullied in the least by any of the impurities normally found in the womb.

ལྷའི་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས་རིན་པོ་ཆེ་སྣ་ལྔའི་མེ་ཏོག་གིས་གཏོར། ཚངས་པ་བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་ཀཱ་ཤི་ཀའི་རས་ཀྱིས་བླངས། དགའ་བོ་དང་ཉེ་དགའ་བོ་གཉིས་ཀྱིས་ཁྲུས་གསོལ་བ་དང་།

And then great assemblies of gods threw upon him flowers made of the five precious substances. Brahma and Shakra took the child up in the a cloth of Kashika silk. Ananda and Upananda made the offering of sacred bathing.

འདི་ནི་ངའི་སྐྱེ་བ་མཐའ་མ་སྟེ། སྐྱེ་བ་དང་། རྒ་བ་དང་། ན་བ་དང་། འཆི་བ་མཐར་དབྱུང་ངོ་། །ཞེས་གསུངས་ནས། ཕྱོགས་དྲུག་ཏུ་གོམ་པ་བདུན་བདུན་བོར་བ་ལ་པདྨ་བདུན་བདུན་བྱུང་བར་གྱུར་ཏོ།།

And then the Teacher said:

This is my final birth; now I will rip out, from their very roots, the

experiences of birth, and againg, and sickness, and death.

And then he took seven steps in each of the six directions; seven lotuses too grew below his feet as he walked in each direction.

དེའི་ཚེ་ནམ་མཁའ་ལས་ལྷས་རིན་པོ་ཆེའི་ཆར་ཕབ་པ་དང་། འོད་ཟེར་གྱིས་ཕྱོགས་ཀུན་ཏུ་ཁྱབ་པ་དང་། སྐྱེ་འགྲོ་རྣམས་ནད་དང་སྡུག་བསྔལ་རྒྱུན་ཆད་པ་དང་། སེམས་རྒྱུད་དགའ་བདེ་ཟྲ་ནོམ་པ་ལ་སོགས་པ་འདོད་པའི་དོན་ཐམས་ཅད་གྲུབ་པས་ན་མཚན་རྒྱལ་བུ་དོན་གྲུབ་ཏུ་བཏགས་སོ།།

On this occasion too the gods dropped down a rain of precious jewels from the sky, and a great light filled the entire world. The illnesses and sufferings of every being suddenly came to a stop, and their minds were filled with happiness. People suddenly achieved (Sanskrit: siddha) every beautiful thing and other goal (artha) that they had ever wished for, and so the child was given the name Prince Siddhartha.

རིགས་ཀྱི་ལྷ་མཆོད་པའི་ཕྱིར་ཕྱིན་ཏེ། ཤའ་ཀྱ་སུ་ཅོར་སྨྲ་བ་རྣམས་ཀྱི་ནང་ནས་ལུས་ངག་འདུ་འཛིས་དབེན་པའི་ཐུབ་པ་བཞིན་དུ་བཞུགས་པས་ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་ཞེས་བཏགས་སོ།།

The gods of the families approached, in order to make their offerings. The child was sitting like one who had taken a vow of silence (Skt: muni), among all those of his people—the Shakyas, who had the habit of indulging in meaningless talk—he alone was free of busyness of body and speech. And so too they named him Shakyamuni.

ལྷའི་ཚོགས་རྣམས་ཀྱིས་ཞབས་ཀྱི་པདྨོ་ལ་ཕྱག་བྱས་པས། ལྷའི་ལྷ་ཞེས་བཏགས་སོ།།

And because the great assemblies of gods came forth and bowed themselves down to the his lotus feet, he gained further the name of “God of the Gods.”

དེའི་ཚེ་ཁམས་ཀྱི་རྒྱལ་ཕྲན་བཞི་ལ་སྲས་རེ་རེ་སྐྱེས་པས། ལྷས་ཀྱི་ཁྱད་པར་དེ་དག་

གི་མཐུ་ཡིན་སྙམ་ནས་དོན་དང་མཐུན་པའི་མིང་རེ་རེ་བཏགས་ཏེ།

At this time too, a prince was born to each of the four lesser kings of the land; this was considered to have occurred because of the power of the miraculous signs that accompanied the Teacher's own birth, and so each was given a name to match.

རྒྱལ་པོའི་ཁབ་ཏུ་པདྨ་ཆེན་པོའི་སྲས་ལ། གཟུགས་ཅན་སྙིང་པོ། །ཀཽ་ཤཱམྦིར། རྒྱལ་པོ་དམག་བརྒྱ་བའི་སྲས་ལ། ཉི་མ་རབ་ཤར། འཕགས་རྒྱལ་དུ། མུ་འཁྱུད་མཐའ་ཡས་ཀྱི་སྲས་ལ། གཏུམ་པོ་རང་སྣང་། ཀོ་ས་ལར་ཚངས་བྱིན་གྱི་སྲས་ལ་གསལ་རྒྱལ་གྱི་མིང་དུ་བཏགས་སོ།།

In Rajagirha, the son of Great Lotus was born, and given the name Essence of Form. In Kaushambi, the son of King Hundred Armies was named Splendor of the New Dawn. In Ujjayini, the son of Infinite Rim of the Wheel was named Self-Appearance of Fearsome Power. In Kosala, the son of Brahma's Gift was named King of Light.

དེའི་ཚེ་རི་བོ་གངས་ཅན་ན་མངོན་ཤེས་ལྔ་དང་ལྡན་པའི་དྲང་སྲོང་ནག་པོ་བ་ཞེས་བྱ་བ་ཡོད་པ་དེས་ལྟས་ཁྱད་པར་ཅན་དེ་གཟིགས་ནས་སེར་སྐྱའི་གྲོང་ཁྱེར་དུ་འཕྲུལ་གྱིས་གཤེགས་ཏེ།

At that time as well there was a great master, possessed of the five different kinds of clairvoyance, living in the Himalayan Mountains. His name was "The Black One." He saw these extraordinary signs, and then through his miracle power travelled to the city of Kapila.

བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་དེ་ནི་ཁྱིམ་དུ་གནས་ན་འཁོར་ལོས་སྒྱུར་བའི་རྒྱལ་པོར་འགྱུར། རབ་ཏུ་བྱུང་ན་ཡང་དག་པར་རྫོགས་པའི་སངས་རྒྱས་སུ་འགྱུར་རོ་ཞེས་ལུང་བསྟན་ཏོ།།

And he spoke the following prophecy:

If this bodhisattva remains in the home life, then he will become a wheel emperor: king of the world. If though he leaves the home life, he will

become a fully enlightened Buddha.

འོན་ཀྱང་རྩོད་པའི་དུས་སུ་འཁོར་ལོས་སྒྱུར་རྒྱལ་འབྱུང་བའི་དུས་མིན་པས་ངེས་པར་སངས་རྒྱས་སུ་འགྱུར་རོ་ཞེས་ལུང་བསྟན་ཏོ།།

And then he added the following to the prophecy:

The fact is, though, that the days of strife in the world are not a time when a wheel emperor would appear. As such, he will certainly become a Buddha.

བཞི་པ་གཞོན་ནུ་རོལ་རྩེད་མཛད་པའི་ཚུལ་ནི། ཡི་གེའི་སློབ་དཔོན་ཀུན་གྱི་བཤེས་གཉེན་ལ་ཡི་གེ་སློབ་པའི་ཚུལ་སྟོན་པ་དང་། མདའ་འཕང་བ་དང་། ཆུ་ལ་རྐྱལ་བ་དང་། གླང་པོ་ཆེ་འདུལ་བ་ལ་སོགས་པའི་སྒོ་ནས་རིགས་དང་སྟོབས་ཀྱིས་དྲེགས་པ་རྣམས་ཆར་བཅད་ནས་འགྲན་ཟླ་མེད་པར་མཛད།།

Here next is the fourth deed, where the Teacher pretends to play. And so he went through the pretended motions of learning how to write from the master teacher named "Friend to All." He mastered skills such as archery, and swimming, and taming wild elephants. In these ways he established himself as one without an equal, as someone who could overcome the arrogant, by virtue of his superior nature and power.

ལྔ་པ་བཙུན་མོའི་འཁོར་དུ་བཞུགས་པའི་མཛད་པ་ནི། འཇིག་རྟེན་གྱི་སྤྱོད་པ་མཐའ་ཡས་པའི་སྒོ་ནས་སེམས་ཅན་ལ་ཕན་གདགས་པར་བྱ་བའི་ཕྱིར་དུ། ཤཱ་ཀྱ་ལག་ན་བེ་ཅོན་གྱི་བུ་མོ་ས་འཚོ་མ་དང་རི་དྭགས་སྐྱེས་མ་ལ་སོགས་པའི་བཙུན་མོའི་ཚོགས་དང་ལྷན་ཅིག་ཏུ་དགུང་ལོ་ཉི་ཤུ་རྩ་དགུ་བཞེས་པའི་བར་དུ་བཞུགས་པའི་ཚུལ་བསྟན་ནས་སེམས་ཅན་གྱི་དོན་མཛད།།

Next is the fifth deed, where the Teacher comes to the circle of queens. The Teacher wanted to benefit living beings in an infinite number of different ways, using even

worldly activities to do so. And so until his 29th year he spent his time with the assembly of queens—with daughters of the throneholders of the Shakyas such as the Lady of Nurturing and the Lady of the Animals of the Wild.

དྲུག་པ་ངེས་པར་འབྱུང་བའི་ཚུལ་སྟོན་པའི་མཛད་པ་ནི། བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ཁབ་ཏུ་བཞུགས་ནས་དགུང་ལོ་ཉི་ཤུ་རྩ་དགུ་བའི་ཚེ། ཕྱོགས་བཅུའི་སངས་རྒྱས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་བྱིན་རླབས་ཀྱིས་ལྷའི་སིལ་སྙན་གྱི་སྒྲ་ལས་བྱུང་བའི་ཚིགས་སུ་བཅད་པས་ཁྱིམ་ནས་ཁྱིམ་མེད་པར་རབ་ཏུ་འབྱུང་བར་བསྐུལ་བ་ཡིན་ཏེ།

Here sixth is the deed of leaving the home life. The bodhisattva remained in the palace until his 29th year. And then, due to the blessings of all the Buddhas of the ten directions, he heard the sound of divine cymbals. They spoke to him in the following verse, urging him to leave from the home life, and come to the homeless life.

ཇི་སྐད་དུ།

།བུམ་པར་ཆུད་བའི་བུང་བ་འཁོར་བ་བཞིན།
།སྲིད་གསུམ་མི་རྟག་སྟོན་ཀའི་སྤྲིན་དང་འདྲ།
།འགྲོ་བའི་སྐྱེ་འཆི་གར་ལ་ལྟ་དང་མཚུངས།
།འགྲོ་བའི་ཚེ་འགྲོ་ནམ་མཁའི་གློག་དང་འདྲ།
།རི་གཟར་འབབ་ཆུ་བཞིན་དུ་མྱུར་མགྱོགས་འགྲོ།
།འཆི་མེད་མྱ་ངན་མེད་པ་སངས་རྒྱས་ཏེ།
།སྨོན་པ་ཉམས་ཐག་བདུད་རྩིས་ཚིམས་བྱས་ཤིང་།
།ཁྱོད་ཀྱིས་སྔོན་སྨྲས་ཚིག་མཆོག་དྲན་བྱས་ཏེ།
།གྲོང་ཁྱེར་དམ་པ་འདི་ནས་མྱུར་དུ་ཕྱུང་།

།ཞེས་གསུངས།

And here is what they said:

The cycle of suffering is like a vase full of hornets;
The three realms are impermanent, like an autumn cloud.
Seeing people being born and die is like
Watching actors enter and exit a stage.
Their lives pass by like a flash of lightning,
Moving as fast as a waterfall.
Only a Buddha is deathless, free of all grief,
Only a Buddha can fill those dying of thirst
With the sweet nectar of deathlessness.
Remember now those highest words—
The resolution that long ago you made:
Run now, leave this exquisite city
With all the speed you can.

དེ་ནས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔས་གྲོང་ཁྱེར་སེར་སྐྱའི་ཤར་སྒོར་རྒས་པའི་སྡུག་བསྔལ་གྱིས་ཉེན་པ།

Then the bodhisattva went to the eastern gate of the city of Kapila, and saw a person tormented by the suffering of old age.

ལྷོ་སྒོར་ན་བའི་སྡུག་བསྔལ་གྱིས་གཟིར་བ།

He went to the southern gate, and saw another person tortured by sickness.

ནུབ་སྒོར་འཆི་བའི་སྡུག་བསྔལ་གྱིས་ནོན་པ་གཟིགས་ཤིང་།

He went to the western gate, and saw another person who had been struck down by death.

བྱང་སྒོར་མཛེས་ཤིང་ཡིད་དུ་འོང་བའི་དགེ་སློང་དུར་སྨྲིག་འཛིན་པ་གཟིགས་པས་རྐྱེན་

བྱུས་ནས། ཡབ་ལ་རབ་ཏུ་འབྱུང་བར་ཞུས་པས་ཡབ་ཀྱིས་མ་གནང་བར། གྲོང་ཁྱེར་སེར་སྐྱའི་ཕྱོགས་ཀུན་ནས་དམག་གིས་བསྐོར་ནས་གནས་པའི་ཚེ། བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་དམག་གི་ཚོགས་རྣམས་གཉིད་ཀྱིས་མྱོས་པར་བྱས་ཏེ།

And then he went to northern gate, and saw a beautiful, heart-stealing sight: a monk wrapped in the golden robes. Because of all he'd seen, he went to his father and said respectfully, “I would like to leave the home life.” His father refused him permission, and set a circle of soldiers around the entire city of Kapila as guards. But then Shakra came and stupefied the entire body of troops, sending them into a deep sleep. And then he urged the bodhisattva on, with the following words:

།སྟོབས་དང་བརྩོན་འགྲུས་འཕགས་པ་མྱུར་དུ་བཞེངས།
།སྡུག་བསྔལ་ཉེན་པའི་སེམས་ཅན་བསྒྲོལ་བ་དང་།
།བླ་མེད་བྱང་ཆུབ་མཆོག་ཏུ་བྱ་བའི་ཕྱིར།
།ད་ནི་མངོན་པར་འབྱུང་བའི་དུས་ལ་བབས།

You are a higher one, in your power and effort;
Come now, rise quickly.
The time has finally come to leave—
To achieve your matchless, final enlightenment,
And free all living beings, tortured by their lives.

།ཞེས་བསྐུལ་ནས་ལྷའི་བུ་བཞིས་ཆིབ་པ་རྟོག་ལྡན་གྱི་རྨིག་པ་བཞི་ནས་བཏེགས་སྟེ། རིམ་གྱིས་མཆོད་རྟེན་རྣམ་དག་གི་དྲུང་དུ་ཕྱིན་ཏེ། ཆིབས་པ་དང་རྒྱན་ཆ་རྣམས་མདུན་པ་ལ་བསྐུར་ནས། ཉིད་ཀྱི་དབུ་སྐྲ་ཉིད་ཀྱིས་བྲེགས་ཏེ། བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་གོས་ངུར་སྨིག་ཕུལ་བ་གྱོན་ནས་རབ་ཏུ་བྱུང་བར་མཛད་དོ།།

And then four divine youths took him up on a palanquin, and eventually they came to the site of a holy stupa, or offering shrine. He gave his conveyance and all his ornaments over to his attendants, and then cut his hair off himself. Shakra offered him golden robes; he put them on, and left the home life.

བདུན་པ་དཀའ་བ་སྤྱོད་པའི་མཛད་པ་ནི། རྗེས་འཇུག་གི་གདུལ་བྱ་རྣམས་ཀྱིས་བྱང་ཆུབ་སྒྲུབ་པ་ལ་དཀའ་སྤྱོད་ཚད་མེད་པ་བླང་དགོས་པར་ཤེས་པའི་ཕྱིར་དུ། ཆུ་བོ་ནེ་རཉྫ་ནའི་འགྲམ་དུ་ལོ་དྲུག་ཏུ་མཁའ་ཁྱབ་ཀྱི་ཏིང་ངེ་འཛིན་ལ་མཉམ་པར་གཞག་ནས་བསམ་གཏན་གྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་རྫོགས་པར་མཛད།

Here next is the seventh deed, of undertaking spiritual hardships. The Teacher wanted to communicate to later generations that they would have to undertake limitless spiritual hardships in order to attain enlightenment. And so for six years he sat on the banks of the Nairanjana River, engrossed in the deep meditation known as "the concentration that fills the sky." In this way he attained, fully, the perfection of deep concentration.

དེའི་ཚེ་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་ལུས་སྐམ་པ་དང་། ཤི་བ་དང་འདྲ་བར་རྒྱལ་པོ་ཟས་གཙང་མ་འཁོར་བཅས་ཀྱིས་མཐོང་སྟེ། སྨྲེ་སྔགས་སྣ་ཚོགས་འདོན་པར་གྱུར་པ་ན་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ཏིང་འཛིན་དེ་ལས་བཞེངས་ཏེ།

During this period, the bodhisattva became emaciated—he began to look like a corpse. His father, King Shuddhodana, accompanied by his retinue, came by and saw him, and cried aloud in dismay. The bodhisattva came out of his single-pointed concentration and put his father's heart at ease with the following words:

།ཉི་ཟླ་སྐར་ཚོགས་ས་ལ་ལྷུང་ཡང་སྲིད།
།སོ་སོའི་སྐྱེ་བོ་ཡིན་ཡང་ང་མི་འཆི།

།དེ་ཕྱིར་འདི་ལ་མྱ་ངན་ཁྱོད་མ་བྱེད།
།རིང་པོར་མི་ཐོགས་བྱང་ཆུབ་སངས་རྒྱས་མཐོང་།
།གསུངས་ནས་དབུགས་དབྱུང་བར་མཛད་དོ།།

It is a possibility
That one day the constellations
Of sun and stars may fall to earth.
And though right now
I'm only a normal person,
I will never die again.
And so never should you grieve for me;
It will not be long before what you see
Is a fully enlightened, awakened one.

དེ་ནས་གྲོང་པའི་བུ་མོ་ལེགས་སྐྱེས་མས་བ་སྟོང་གི་འོ་མ་གཅིག་བཞོས་པ་གཅིག་ལ་བླུད་པའི་འོ་མས་བསྙེན་བཀུར་བྱས་པས། སྔར་གྱི་སྐུ་ལུས་ཤ་ཁྲག་གི་རང་བཞིན་སྦྱངས་ནས་སྐུ་གསེར་གྱི་མདོག་ཅན་འོད་ཟེར་འཕྲོ་བའི་རང་བཞིན་ཅན་དུ་གྱུར་ཏོ།

Then from the town came the maiden Excellent Born; she paid honor to the Teacher by offering him milk that was refined from the milk of a thousand different cows, pouring one into the other. This had an effect of purifying the nature that his body had had up to then, and it took on a golden color, giving off rays of light.

བརྒྱད་པ་བྱང་ཆུབ་སྙིང་པོར་གཤེགས་པའི་མཛད་པ་ནི། རྡོ་རྗེ་ལྟ་བུའི་ཏིང་ངེ་འཛིན་བླ་ན་མེད་པའི་བྱང་ཆུབ་མངོན་དུ་བྱེད་པས་ཕལ་པ་རྣམས་ཀྱིས་རྟེན་པར་མི་བཟོད་པར་དགོངས་ནས་རྡོ་རྗེ་གདན་དུ་གཤེགས་ཏེ། རྩྭ་འཚོང་བཀྲ་ཤིས་ལས་རྩྭ་ཟེར་བ་བཞེས་ཏེ། བྱང་ཆུབ་ཀྱི་ཤིང་དྲུང་དུ་རྩྭ་ཟེར་བའི་གདན་ལ་མཉམ་པར་བཞུགས་ནས།

The eighth deed was that of coming to the Heart of Enlightenment. The Teacher thought to himself that, when he attained the diamond-like stage of concentration, and then achieved the unsurpassed state of enlightenment, none of the ordinary people around him would be capable of learning from him. And so he went alone to Vajrasana, the Seat of the Diamond, and received from the hay-seller named Trashi a bundle of freshly cut hay. He made himself a seat of the hay at the foot of the Bodhi tree, and went into meditation. He made a resolution that he would attain enlightenment itself:

།སྟན་འདིར་བདག་གི་ལུས་འདི་བསྐམས་ཀྱང་རུང་།
།རུས་པ་པགས་པ་ཤ་རྣམས་ཞིག་ཀྱང་རུང་།
།བསྐལ་མང་རྙེད་དཀའི་བྱང་ཆུབ་མ་ཐོབ་པར།
།སྟན་འདི་ལས་ནི་ལུས་བསྐྱོད་མི་བྱའོ།
།ཞེས་བླ་ན་མེད་པའི་བྱང་ཆུབ་མངོན་དུ་བྱེད་པར་དམ་བཅའ་མཛད་དོ།།

Here on this seat, my body may rot and dry;
My bones and skin and flesh may drop away;
But until I attain the state of enlightenment,
Difficult to achieve, even in many eons,
I refuse to move from this seat.

དགུ་པ་བདུད་བཏུལ་བའི་མཛད་པ་ནི། རྗེས་འཇུག་གི་གདུལ་བྱ་རྣམས་ཀྱིས་འབྲས་བུ་ཁྱད་པར་ཅན་མངོན་དུ་བྱེད་པ་ལ་བར་ཆད་སྣ་ཚོགས་འབྱུང་ཞིང་དེ་དག་གིས་མི་ཚུགས་པར་ལམ་མཐར་ཕྱིན་པར་བྱ་དགོས་པར་ཤེས་པར་བྱ་བའི་ཕྱིར་དུ་སྨིན་འཚམས་ཀྱི་མཛོད་སྤུ་ནས་འོད་ཟེར་བཀྱེ་སྟེ།

The ninth deed was that of subduing the demons. The Teacher wanted to show disciples of later generations that anyone who hopes to achieve any extraordinary goal must expect to be attacked by a great number of different obstacles; and that they should forge ahead to the final goal, without allowing themselves to be affected. And so from the miraculous

strand of hair at the spot between his eyebrows he sent forth rays of light.

བདུད་ཀྱི་གཞལ་མེད་ཁང་ལ་སོགས་པའི་ཕྱོགས་ཀུན་སྣང་བར་བྱས་པས། བདུད་སྡིག་ཅན་རང་གི་འཁོར་གནོད་སྦྱིན། གྲུལ་བུམ། སྲིན་པོ། ཡི་དྭགས། ཤ་ཟ་ལ་སོགས་པ་མི་སྡུག་པའི་གཟུགས་དང་ལྡན་པའི་དཔུང་གི་ཚོགས་མཐའ་ཡས་པ་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་ཐད་དུ་ལྷགས་ཏེ།

This light went out and shone throughout the entire world—especially in places like the divine mansions of the demons. Legions of demons—a nearly infinite mass of warriors—rose up and sped towards the bodhisattva. They included the Evil One and their followers—monstrous beings like the evil spirits, sea devils, witches, tormented spirits, flesh eaters and so on.

ཁ་ཅིག་ནི་རི་བོ་ཆེ་ཆུང་སྣ་ཚོགས་པ་འཕེན། ཁ་ཅིག་ནི་སྒྱོགས་དང་འཕྲུལ་འཁོར་སྣ་ཚོགས། ཁ་ཅིག་ནི་མདའ་དང་མདུང་ལ་སོགས་པ་མཚོན་ཆ་སྣ་ཚོགས་པ་འཕངས་ཀྱང་ཐམས་ཅད་མེ་ཏོག་གི་ཆར་དུ་གྱུར་ཏོ།།

Some of them picked up whole mountains and threw them at the Teacher. Others attacked him with cannons and various machines of war. Others shot arrows, or threw spears, or a whole variety of other weapons. But all of them turned into a gentle shower of flower blooms.

སླར་ཡང་བདུད་ཀྱི་བུ་མོ་སྲང་མ་དང་། དགའ་བྱེད་མ་དང་། སྒྲོར་སྟུགས་མ་གསུམ་གྱིས་གཡོ་སྒྱུའི་ཚུལ་སྣ་ཚོགས་ཀྱི་སྒོ་ནས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་བསླུ་བར་བྱས་ཀྱང་། མི་སྡུག་པའི་ཏིང་ངེ་འཛིན་གྱིས་ཐམས་ཅད་རྒས་ཤིང་འཁོགས་པའི་རང་བཞིན་ཅན་དུ་བྱས་ཏེ། བར་དུ་གཅོད་མ་ནུས་པར་གྱུར་ཏོ།།

After that came demonic maidens—the three known as the Girl of the Scales, and the Girl of Pleasure, and the Girl of Alluring Song. They laid various snares and tried to deceive

the bodhisattva, but he turned upon them a special form of meditation called the "concentration on the disgusting." With this he was able to see that all three as they would age, and as full of rotting guts, and so they were unable to block him from his goal.

དེ་ནས་བདུད་སྡིག་ཅན་གྱིས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ལ་ཁྱོད་ཀྱི་བསོད་ནམས་ཀྱི་ཆ་འདི་ཙམ་གྱིས་ཐར་པ་ཐོབ་ཏུ་ག་ལ་འགྱུར། ཞེས་སྨྲས་པ་དང་།

And then lastly the Evil One approached the bodhisattva and said,

If this is all the good karma that you have, how can you even remotely hope to attain freedom?

བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔས་ཁྱོད་ཀྱིས་གཏན་པ་མེད་པའི་མཆོད་སྦྱིན་གཅིག་བྱས་པས་འདོད་པའི་དབང་ཕྱུག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡིན་ན། ངས་གཏན་པ་མེད་པའི་མཆོད་སྦྱིན་གྲངས་མེད་པ་བྱས་པས་ཐར་པ་རྙེད་མི་དཀའོ། །ཞེས་གསུངས་པ་དང་།

The bodhisattva replied,

You have been able to perform but one of those rituals where you make offerings in an uninterrupted stream; and so thus you have become the most powerful worldly god of the desire realm. I, on the other hand, have performed this same ritual for more times than numbers can count. For me, achieving freedom will be no difficult thing at all.

བདུད་ན་རེ། ངས་གཏན་པ་མེད་པའི་མཆོད་སྦྱིན་གཅིག་བྱས་པའི་དཔང་པོར་ཁྱོད་ཡོད་ན། ཁྱོད་ཀྱིས་གཏན་པ་མེད་པའི་མཆོད་སྦྱིན་གྲངས་མེད་བྱས་པའི་དཔང་པོར་སུ་ཡང་ཡོད་པ་མིན་ནོ། །ཞེས་ཟེར།

And the Evil One continued,

You claim to be witness to the fact that I have performed this ritual of the uninterrupted offerings but once. But there is no one here to bear witness to your own claim that you have performed this same ritual a countless

number of times.

དེ་ནས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔས་ཕྱག་གཡས་པ་ས་ལ་བསྣུན་ཏེ།

།ས་འདི་འགྲོ་བ་ཀུན་གྱི་གནས་ཡིན་ཏེ།

།རྒྱུ་དང་མི་རྒྱུ་མཉམ་ཞིང་ཉེ་འཁོན་མེད།

།འདི་ནི་བདག་གི་དཔང་སྟེ་བདག་བརྫུན་མེད།

།འདི་ལ་ཁྱོད་ཀྱིས་བདག་གི་དཔང་གྱིས་ཤིག

།ཅེས་གསུངས་ནས།

With this, the bodhisattva pressed his right hand to the ground, and said:

The earth itself is home to every living being;
It is completely impartial, and never feels
Imposed upon by the things that are moving
Or simply standing still on it.
This earth is my witness then
That I tell no lie. Come now earth,
And witness to my words.

ཕྱག་གཡས་པ་ས་ལ་བརྡབས་པས་ས་རྣམ་པ་དྲུག་ཏུ་གཡོས་པའི་གསེབ་ནས་སའི་ལྷ་མོ་
བསྟན་མ་གསེར་གྱི་མདོག་ཅན་ལུས་ཕྱེད་ཕྱུང་ནས་ཐལ་མོ་སྦྱར་ནས།

And then he struck the earth with his right hand, and the land quaked in all of the six directions. Then from deep below the ground, and the golden body of the Goddess of the Earth, whose name was the Lady Who Teaches, came up out of the ground to her waist. She joined her palms respectfully at her breast and said,

།སྐྱེས་བུ་ཆེན་པོ་དེ་དེ་བཞིན་ནོ། །ཁྱོད་ཀྱིས་ཇི་སྐད་སྨྲས་པ་དེ་བཞིན་ཏེ། །འདི་ནི་

བདག་ལ་མངོན་སུམ་མོ། །འོན་ཀྱང་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཉིད་འགྲོ་བ་ལྷ་དང་བཅས་པའི་འཇིག་རྟེན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་དཔང་དུ་གྱུར་པ་ལགས་སོ་ཞེས་སྨྲས་ཏེ་མི་སྣང་བར་གྱུར་ཏོ།།

O great being, this is exactly the way it is. It is all just as you've said it was. All these things have I seen with my own eyes. And yet it is the Conqueror alone who can witness to the entire world, to all the living creatures here, along with the worldly gods as well.

And with this, she disappeared.

དེ་ནས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་བྱམས་པའི་ཏིང་ངེ་འཛིན་གྱིས་བདུད་ཀྱི་སེམས་རྒྱུད་བྱིན་གྱིས་བརླབས་པ་ལ་བརྟེན་ནས། རྣམ་དག་སྐུ་མངའ་མཆོག་ཏུ་གཟུགས་བཟང་བ། །ཞེས་སོགས་ཀྱིས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ལ་བདུད་ཀྱི་ཚོགས་ཀྱིས་བསྟོད་ཅིང་འདུད་པར་བྱས་སོ།།

Then the bodhisattva used a particular kind of loving concentration to impart a blessing to the demon's mind. Because of this, the entire mass of demons bowed down to the bodhisattva, and praised him in the lines that include, "You possess a holy body of perfect purity; your form is supremely beautiful..."

* * * * * * *

Translator's note: This verse and others like it are found in the sojong, or monthly confession ceremony for monks and nuns. The full verse mentioned goes as follows:

།རྣམ་དག་སྐུ་མངའ་མཆོག་ཏུ་གཟུགས་བཟང་བ།
།ཡེ་ཤེས་རྒྱ་མཚོ་གསེར་གྱི་ལྷུན་པོ་འདྲ།
།གྲགས་པ་འཇིག་རྟེན་གསུམ་ན་ལྷམ་མེ་བ།
།མགོན་པོ་མཆོག་བརྙེས་ཁྱོད་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ།

You possess a holy body of perfect purity;
Your form is supremely beautiful.
The ocean of your wisdom stands
Towering over the world like
The central mountain made of gold;
Your fame blazes in glory throughout
Every one of the three different realms.
We bow ourselves down to you,
Our Protector, who reached the goal supreme.

* * * * * * *

བཅུ་པ་མངོན་པར་བྱང་ཆུབ་པའི་མཛད་པ་ནི་ཉི་ཤུ་རྩ་དགུ་ཁབ་ཏུ་བཞུགས། ལོ་དྲུག་དཀའ་བ་སྤྱད་ནས་དགུང་ལོ་སུམ་ཅུ་སོ་ལྔ་བཞེས་པའི་ཚེ། ས་ག་ཟླ་བའི་ཚེས་བཅོ་ལྔའི་ཉིན་མོའི་ཆ་ལ་ཐུན་གསུམ་མཚན་མོའི་ཆ་ལ་ཐུན་གསུམ་ཡོད་པའི་དང་པོ་ལྔ་རྫོགས་མཚན་མོའི་ཐུན་མཐའ་མའི་ཆ་ལ་བླ་ན་མེད་པའི་བྱང་ཆུབ་བརྙེས་པ་ཡིན་ཏེ།

Here next is the tenth deed, which was achieving enlightenment. Up to his 29th year, the Teacher remained in the palace. He then undertook six years of spiritual hardship, which brought him to his 35th year. And in this year, on the fifteenth day of the month of Saga, in the final period of the night (that is, after the first five watches of the day were over, counting three watches to the daytime and three watches to the nighttime), he reached the unsurpassable state of enlightenment.

ལུང་གཞི་ལས། བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ལོ་ཉི་ཤུ་རྩ་དགུ་བཞེས་ནས་ལོ་དྲུག་དཀའ་བ་སྤྱོད་པར་གྱུར་ཏོ། །དེ་ནས་བདུད་རྩི་རྟོགས་པར་མཐོང་ངོ་། །ཞེས་དང་།

As The Foundation Scripture states,

After the bodhisattva had reached his 29th year, he spent six years in spiritual hardships. And then he realized, he saw directly, the nectar of deathlessness.

མངོན་པར་བྱང་ཆུབ་པའི་མདོ་ལས། ནམ་གྱི་ཐུན་མཐའ་མ་ལ་ཟག་པ་མེད་པའི་ཡེ་

ཤེས་མངོན་དུ་བྱས་སོ། །ཞེས་གསུངས་པའི་ཕྱིར།

The Sutra of Reaching Enlightenment too says,

In the final watch of the night, he achieved the wisdom free of every impurity.

བཅུ་གཅིག་པ་ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་བསྐོར་བའི་མཛད་པ་ནི། །ས་ག་ཟླ་བའི་ཚེས་བཅོ་ལྔའི་ཐོ་རངས་མངོན་པར་རྫོགས་པར་སངས་རྒྱས་ནས་གདུལ་བྱའི་སྣོད་བརྟགས་པའི་ཕྱིར་དུ། ཟབ་ཞི་སྤྲོས་བྲལ་འོད་གསལ་འདུས་མ་བྱས་ཞེས་གསུངས་ནས་ཞག་བདུན་ཕྲག་བདུན་གྱི་བར་དུ་འཇིག་རྟེན་ཐ་མལ་བའི་སྣང་ངོར་ཆོས་མི་གསུང་བར་བཏང་སྙོམས་སུ་བཞུགས་པར་མཛད་ལ།

Next is the eleventh deed: turning the wheel of the Dharma. By daybreak on the fifteenth day of the month of Saga, the Teacher had achieved total enlightenment. He then wanted to check and see if there were any disciples, any vessels fit for his teaching. And so he uttered the words, "The profound; peace; that which is free of all elaboration; the clear light; the unproduced"—and then for a length of seven periods of seven days each he simply left it all alone; that is, in the perceptions of normal people of the world, he chose not to speak the Dharma.

དེ་ཡང་བདུན་ཕྲག་དང་པོ་ལ་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་ཤིང་དྲུང་ན་བཞུགས་པ་ལ་ལྷའི་བུ་རྣམས་ཀྱིས་མཆོད་ཅིང་བསྟོད་པར་མཛད། གཉིས་པ་ལ་སྟོང་གསུམ་རིང་དུ་འཆག་པར་མཛད། གསུམ་པ་ལ་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་ཤིང་ལ་སྤྱན་མི་འཛུམ་པ་གཟིགས།

Now during the first period of seven days, he stayed at the foot of the Bodhi tree, and divine youths came to him with offerings and words of praise. During the second seven days, he went for a stroll around a million galaxies. During the third seven days, he simply sat and stared at the Bodhi tree, without blinking once.

བཞི་པ་ལ་ཤར་ནུབ་ཀྱི་རྒྱ་མཚོའི་འགྲམ་དུ་འཆག་པར་མཛད། ལྔ་པ་ལ་ཀླུ་བཏང་

བཟུང་གི་གནས་སུ་བྱོན། དྲུག་པ་ལ་ཤིང་ཉ་གྲོ་དྷའི་དྲུང་དུ་བཞུགས།

During the fourth seven days, he went for a walk along the shores of the ocean to the east and the ocean to the west. During the fifth, he travelled to the realm of the serpentine creature known as Muchilinda. During the sixth, he sat at the foot of a nyagrodha tree.

བདུན་པ་ལ་ཤིང་གྲོལ་རྒྱུའི་དྲུང་ན་བཞུགས་པའི་ཚེ། ཚོང་པ་ག་གོན་དང་བཟང་
པོས། སྦྲང་རྩི་དང་བུ་རམ་ཕུལ་བ་རྒྱལ་ཆེན་བཞིས་རྡོའི་ལྷུང་བཟེད་ཕུལ་བའི་ནང་
དུ་བཞེས་ནས། ཚོང་པ་རྣམས་ལ་ལྷ་ཡི་བཀྲ་ཤིས་དོན་གྲུབ་ཅིང་། །ཞེས་སོགས་
གསུངས་ནས། སྦྲང་རྩི་འབྱུང་བའི་རྒྱལ་བར་ལུང་བསྟན་ཏོ།།

During the seventh, he sat at the foot of a drulgyu tree. The merchants named Gagun and Sangpo offered him honey and brown sugar, and he accepted in a sage's bowl given to him by the Four Great Kings. Then he spoke a prophecy to them that they would come to be the Victors of Honey. This prophecy is contained in the verses that begin with, “The fortune of the gods, and fulfillment of every goal...”

དེ་ནས་གདུལ་བྱ་གཞན་གཙོ་བོར་འཇུག་པའི་ཕྱིར་དུ་དེ་བཞིན་གཤེགས་པའི་དྲུང་དུ་སྔོན་
གྱི་སྨོན་ལམ་གྱི་ཤུགས་ཀྱིས། ཚངས་པ་གཙུག་ཕུད་ཅན་འཁོར་ཚངས་པ་འབུམ་
ཕྲག་དྲུག་ཅུ་རྩ་བརྒྱད་དང་བཅས་པ་ལྷགས་ཏེ་གསེར་གྱི་འཁོར་ལོ་རྩིབས་སྟོང་དང་ལྡན་
པ་ཕུལ་ཏེ་ཆོས་འཁོར་བསྐོར་བར་གསོལ་བ་བཏབ་པོ།།

And then—mainly so that other disciples would follow their lead, and all because of the prayers that the Teacher had made long before—the worldly god named “Brahma of the Topknot,” with a retinue of 6,800,000 Brahmas, approached him. They offered him a golden wheel with a thousand spokes, and begged him to turn the wheel of the Dharma.

ཡང་བརྒྱ་བྱིན་འཁོར་དང་བཅས་པ་སྦྲན་ནས། གསེར་གྱི་མཆུལ་དཔག་ཚད་ལྔ་བཅུ་
ཡོད་པ་ཕུལ་ནས་གསོལ་བ་བཏབ་པོ།།

Next came Shakra, along with his own followers, who first paid deep obeisance to the Teacher. They offered him a golden mandala that was 75 miles across, and also begged him to turn the wheel.

དེ་ནས་ཆུ་སྟོད་ཟླ་བའི་ཚེས་བཞིའི་ཉིན་ཡུལ་ཝཱ་ར་ཎ་སར་བྱོན། སངས་རྒྱས་སྟོང་གི་
རིན་པོ་ཆེའི་ཁྲི་ཡོད་པའི། འཁོར་བ་འཇིགས། གསེར་ཐུབ། འོད་སྲུང་གི་ཁྲི་
ལ་ཕྱག་དང་བསྐོར་བ་མཛད། བཞི་པའི་སྟེང་དུ་བཞུགས་ཏེ། ལྔ་སྡེ་བཟང་པོ་ལ་
སོགས་པའི་གདུལ་བྱ་རྣམས་ལ་ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་བསྐོར་བར་མཛད་དོ།།

And so, on the fourth day of the month of Chutu, the Teacher journeyed to the land of Varanasi. Here there stood the thrones of the Thousand Buddhas. He made prostrations, and then circumambulations, around the thrones of Fear of the Cycle; Golden Silence; and Light Protector [the three Buddhas gone before him]. Then he seated himself upon the fourth throne, and performed the deed of turning the wheel of the Dharma, for the Excellent Group of Five and other disciples as well.

བཅུ་གཉིས་པ་མྱ་ངན་ལས་འདས་པའི་མཛད་པ་ནི། དགུང་ལོ་སུམ་ཅུ་རྩ་ལྔ་ལ་
མངོན་པར་རྫོགས་པར་སངས་རྒྱས་པ་ནས་བརྩམས་ཏེ། དགུང་ལོ་བཞི་བཅུ་རྩ་དྲུག་
གི་བར་དུ་ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་རྒྱ་ཆེན་པོ་བསྐོར་རོ།།

Here last is the twelfth deed, of entering into final nirvana. The Teacher then turned the wheel of the Dharma extensively, starting from his 35th year—the year in which he became enlightened—and continuing for the next 46 years.

དགུང་ལོ་བརྒྱད་ཅུ་པའི་དུས་སུ་ས་ག་ཉ་བའི་ཚེས་བཅོ་ལྔ་ལ་མྱ་ངན་ལས་འདའ་བའི་
ཚུལ་བསྟན་ཏེ།

And then, at the age of eighty, on the full moon—the fifteenth day—of the month of Saga, he pretended to pass into his final nirvana.